199. Sya kyrka, Vifolka hd.

Pl. LXIX. Fig. 2.

Litteratur: B. 893; L. 1168; W. 134; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 750; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 92; *Reseber.* 1861, s. 61; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT.* I, s. 99; *Reseber.* 1871, s. 92, teckn.; E. Ihrfors. *Ostrog. sacra*, s. 23, teckn.

Ännu P. A. Säve 1861 säger runstenen stå vid kyrkan, nu är den rest mittför tingshuset utmed allmänna vägen.

Ämnet är granit.

Höjden är 2,63 m, bredden vid foten 1,28 m. Slingans bredd är 22 cm.

Vänstra långsidans ristning är hopplöst utplånad. Högra långsidans ristning är upptill bättre bibehållen och innehåller runorna:

— **uftiʀ · gisl · f** —

Av **u** i **uftiʀ** finnes blott bistaven, **i** är med säkerhet icke **a** som i B. 893. Skiljetecknet är en tydlig prick mitt i raden, icke kolon som i B. 893. I **gisl** har **g** tydlig prick, **s** är tydligt, **l** något otydligare och fortsatt genom en gropighet ej olik ᚴ, som läses i B. 893. Det följande **f** i **f[aþur]** är mycket otydligt, men nedre bistaven tyckes säker.

Med det felande inom [ ] enligt B. 893 har stenen haft följande inskrift:

[ylmstn : risti : stii] — **uftiʀ · gisl · f[aþur : sin : r]**

Då inskriften är så svårläst och B. 893 **giur** visat sig vara felläsning för **gisl**, kan ock det slutande **r** antagas vara en felläsning, t. ex. för **k** i ***kuþan**. En del runor fattas alltså uti inskriftens slut, sannolikt har även i början av inskriften runan **h** stått framför **[ylmstn]** *Holmstēn.*

Översättning: Holmsten reste [denna] sten efter Gisl, sin fader [god?].

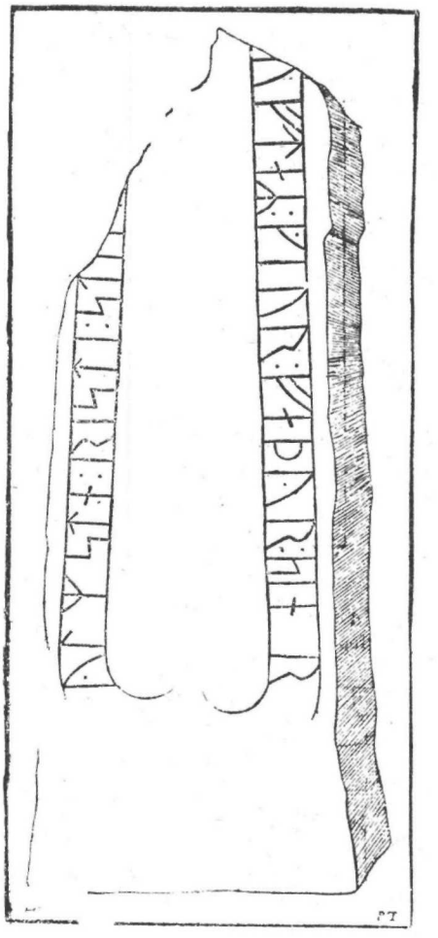

B. 893.